

— Имахъ! огнивото ми бѣше на самарьтъ въ торбичкѣтъ ми, заедно съ дивѣчтъ който носяхъ на бѣдѣщѣтъ си; но проклѣтата кобыла всичко отнесе, още и горніѣтъ ми дрехѣ, които тя ще загуби и ще окѣса о вѣичкитѣ драки.

— Не, Германе; самарьтъ, горнята ти дреха, торбичката, всичко е тамъ долу на земліѣтъ. Сивата скѣса ремѣщитѣ и хвърли всичко на странѣ като си отиде.

— Това е истина, истинный Боже! казѣ земледѣлецътъ; и ако можемъ да намѣримъ съ пипаницѣ малко сухи дърва, ний ще успѣемъ да се изсушимъ и да се стоплимъ.

— Това не е мѣчно, казѣ Марійка, сухитѣ дърва прыцатъ на всякадѣ подѣ краката; но дайте ми найнапредѣ самарьтъ.

— Какво ще направишъ съ него?

— Едно легло за малкото: не, не така, тури го наопаки; той нѣма да се трѣколи изъ пѣтьтъ, а е още топлѣ отъ грѣбътъ на животното. Подпрете го сега отъ двѣтъ страни съ каменетѣ, които гледате тамъ!

— Не ги гледамъ азъ! Ты имашъ очи като на коткѣ!

— На, това ся свърши, Германе! Дайте ми сега връхніѣтъ си дрешкѣ, да покрія краченцата му, а съ клашникътъ си азъ ще покрія снагѣтъ му. Я го виждате сега! То е тамъ тѣй добръ